

HỒI 33 (A)

TIÊU TRƯỜNG CẦM ĐOÀN Y LƯU HOÀNG

Chung Nam núi cũ,

Hậu duệ Dương gia.

Nếu không lặn lội từ xa,

Biết đâu đầu não chính là kẻ gian.

Trương Vô Kỵ đi dắt hai con ngựa lại, cùng Triệu Mẫn chạy vào quan nội. Chàng nghĩ thầm nếu quả thực nghĩa phụ bị Cái Bang bắt giữ thì thế nào họ cũng dùng ông làm con tin để hiếp chế Minh Giáo nên nhất thời chắc chưa dám làm hại ông ta nhưng thế nào cũng bị chúng làm nhục, còn Chu Chỉ Nhược băng thanh ngọc khiết, gặp phải tay Trần Hữu Lượng gian trá hiểm độc, thêm Tống Thanh Thư vô liêm sỉ, nếu bị bức bách chắc chỉ còn đường chết. Chàng nghĩ bụng như thế, hận không có cánh bay nhưng Triệu Mẫn lại đang bị thương nên không thể nào ngày đêm chạy một mạch thẳng đến Lô Long.

Tối hôm đó hai người trú lại một tiểu khách điếm, Trương Vô Kỵ nằm trên giường càng nghĩ càng lo, bèn đi đến bên cửa sổ phòng Triệu Mẫn, thấy nàng thở đều, đang lúc ngủ say. Chàng đến quỳ chường quĩ lấy bút nghiên, viết một lá thư nói là việc đang khẩn cấp, nhất định phải ngày đêm không nghỉ ra đi, bao giờ xong việc sẽ tìm cách gặp lại nhau, dặn nàng dưỡng thương cho chu đáo, cứ thư thả không việc gì phải vội về nhà. Chàng lấy chiếc nghiên chặn trên lá thư để ngay trên bàn rồi nhảy ra cửa sổ, ra sức chạy về hướng nam.

Sáng hôm sau chàng liền tìm mua ngựa, trên đường đi liên tiếp đổi thay, suốt ngày đêm ở trên đường, chỉ vài ngày đã đến Lô Long. Mặc dầu chàng đuổi nhanh như thế nhưng trên đường lại không gặp Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư, có lẽ vì ban đêm chàng chạy trên đường thì Trần Tống hai người lúc đó đang ngủ trong khách điếm thành thử không gặp họ.

Lô Long là một thành phố lớn của tỉnh Hà Bắc, đời Đường là nơi đóng đô của Tiết Độ Sứ, qua đời Tống đời Kim mấy lần chiến tranh bị phá hủy rất nhiều, dân cư đông đúc nhưng nguyên khí đến nay vẫn chưa hồi phục. Trương Vô Kỵ chạy khắp các đường lớn đường bé ở Lô Long, các trà lâu tửu quán nhưng lạ lùng làm sao chẳng gặp một tên ăn mày nào. Chàng lấy làm mừng nghĩ thầm: "Cả một thành phố lớn như thế này mà trên đường không có một tên ăn xin nào, quả thực chuyện không phải tầm thường. Trần Hữu Lượng nói Cái Bang tụ họp nơi đây quả đúng không sai, có lẽ bọn ăn mày lớn bé đều đi tham kiến bang chủ cả rồi. Chỉ cần tìm được nơi bọn chúng gặp nhau là có thể thám thính được có thực nghĩa phụ và Chỉ Nhược bị họ bắt giữ hay không??. Chàng tìm kiếm khắp các nơi từ miếu mạo, đền đài, từ đường, quảng trường như không

thấy chút đầu mối nào, lại đi khắp các thôn trang gần chúng quanh nhưng cũng không thấy chút tung tích gì.

Đi đến chiều, càng tìm kiếm chàng càng nôn nóng, bỗng chợt nghĩ đến cái thông minh của Triệu Mẫn: ?Giá như có nàng ở bên cạnh thì ta đâu có đến nỗi thúc thủ vô sách như thế này?. Chàng đành đi tìm một khách điểm nghỉ ngơi, ăn cơm chiều xong ngủ một giấc, đến khoảng canh hai thì nhảy lên mái nhà nhìn bốn chung quanh xem tình hình ra sao.

Chàng đưa mắt nhìn bốn bề thấy đâu đâu cũng yên tĩnh, không nơi nào có vẻ như giới giang hồ tụ họp, còn đang lo âu, bỗng thấy một tòa lầu cao nơi góc đông nam còn đèn đuốc sáng trưng, nghĩ thầm: ?Nhà này nếu không phải giới quan quyền thì cũng là kẻ giàu có, ắt không có liên quan gì đến Cái Bang??. Vừa nghĩ tới đây, bỗng chàng trông thấy như có bóng người thoát một cái, ai đó từ trên lầu đã nhảy xuống nhưng vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ, nghĩ thầm: ?Không lẽ có lục lâm hào khách nào đến ăn cướp nhà giàu có kia? Mình cũng không có việc gì làm, đi theo xem thử thế nào?.

Chàng bèn thi triển khinh công, chạy đến gần căn nhà lớn đó, phi thân nhảy qua tường, bỗng nghe có tiếng người nói:

- Trần trưởng lão quả thật nhiều chuyện, rõ ràng tất cả đã ước định đến mồng tám tháng giêng sẽ tụ tập ở Lão Hà Khẩu, vậy mà lại cấp tốc báo tin truyền đến bảo bọn mình ở đây chờ. Y đâu phải là bang chủ mà nói gì là ai cũng phải theo, thật vô lý hết sức.

Tiếng nói đó nghe vang vang nhưng giọng điệu có vẻ bức tức chỉ nghe cũng biết là người trong Cái Bang đang bàn chuyện nội bộ. Trương Vô Kỵ vừa nghe xong lấy làm mừng rỡ.

Tiếng nói đó từ đại sảnh truyền ra, chàng mon men đến gần, thấy tiếng bang chủ Cái Bang Sử Hòa Long nói:

- Trần trưởng lão quả là hết xảy, cái tên Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn con mẹ kia, hai chục năm qua biết bao nhiêu người trên giang hồ đi kiếm y, dèch có ai thấy được chút lông rụng, ngửi được hơi rắm nào của y vãi ra, vậy mà Trần trưởng lão thò tay là tóm được ngay, không nói chi bản bang không ai bằng mà trong võ lâm cũng có đũa nào làm được đâu?

Trương Vô Kỵ vừa mừng vừa lo, nghĩ thầm tung tích của nghĩa phụ mình đã biết được rồi, trong Cái Bang không có cao thủ nào thật là ghê gớm, chuyện cứu ông ra không phải là khó khăn nên đến gần ghé mắt nhìn qua khe cửa.

Chỉ thấy Sử Hòa Long ngồi chễm chệ nơi chính giữa, Truyền Công, Chấp Pháp hai trưởng lão, Chương Bồng long đầu và ba tên trưởng lão tám túi khác ngồi bên dưới, lại thêm một người trung niên mập mạp ăn mặc sang trọng, trông tướng tá quần áo ra vẻ một người giàu có nhưng trên lưng lại đeo sáu cái bị. Trương Vô Kỵ thầm gật đầu: ?Đúng rồi, thì ra có một đại tài chủ ở Lô Long là

đệ tử Cái Bang. Bọn ăn mày tụ tập ở nhà một tay cự phú thì làm sao có ai nghĩ đến được?.

Lại nghe Sử Hỏa Long tiếp lời:

- Trần trưởng lão đã đưa tin đến nói bọn ta chờ ở Lô Long, hẳn cũng có lý do. Chúng ta mưu toan đại sự, con mẹ nó, cái đó, cái đó, mình phải hết sức cẩn thận mới được.

Chương Bồng long đầu nói:

- Bang chủ mình giám, quần hào trên giang hồ tìm kiếm Tạ Tốn cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt thanh đao Đồ Long võ lâm chí tôn mà thôi. Bây giờ thanh đao đó không có trong tay Tạ Tốn, mình đã làm đủ cách uy hiếp có, đánh lừa có, nặng có nhẹ có, y vẫn nhất định không thổ lộ nơi dấu thanh đao. Bọn mình thành ra chỉ bắt được một thằng mù, ngoài việc mời y ăn uống nhậu nhẹt, có ích lợi gì đâu? Cứ theo ý huynh đệ, mình cứ tra khảo y một phen cho thật nặng xem y có nói không nào?

Sử Hỏa Long vội vàng xua tay:

- Không được, không được đâu, dùng biện pháp nặng có khi làm hỏng việc lớn, cứ đợi Trần trưởng lão về, lúc đó bàn bạc cho kỹ hãy hay.

Chương Bồng long đầu mặt lộ vẻ bất bình, dường như không vui khi thấy chuyện gì bang chủ cũng phải nghe theo lời Trần Hữu Lượng.

Sử Hỏa Long lấy ra một phong thư, đưa cho Chương Bồng long đầu nói:

- Phùng huynh đệ, người lập tức đi Hào Châu, đưa phong thư này cho Hàn Sơn Đồng, nói là con trai y đang ở trong tay mình, bình an vô sự, chỉ cần Hàn Sơn Đồng nghe lệnh của bản bang, chúng ta sẽ đổi đái với con y thật tử tế.

?Chương Bồng long đầu nói:

- Chuyện đưa thư nhỏ nhặt này, việc gì mà phải đích thân huynh đệ đi mới xong?

Sử Hỏa Long mặt hơi sầm xuống nói sẵn:

- Nửa năm nay bọn Hàn Sơn Đồng thanh thế lớn lắm, nghe nói dưới tay y, con mẹ nó, có những gì Chu Nguyên Chương, Từ Đạt, Thường Ngô Xuân là bọn đánh trận ra trò lắm. Lần này ta nói Phùng huynh đệ tự mình ra đi, trước là thuyết phục Hàn Sơn Đồng qui thuận bản bang, sao cho y tâm phục khẩu phục, lại quan sát xem y và các tướng lãnh có đứa nào ra hồn không, kể đến thám thính xem bọn Minh Giáo lực lượng con mẹ nó có cái gì ghê gớm. Công việc Phùng huynh đệ gánh vác nặng nề như thế sao lại bảo là nhỏ nhặt được?

Chương Bồng long đầu không dám phản đối gì thêm liền nói:

- Xin tuân lệnh bang chủ sai bảo.

Y nhận lấy phong thư, quay sang Sử Hỏa Long hành lễ rồi ra khỏi sảnh. Trương Vô Kỵ nán lại nghe thêm chỉ thấy bọn họ bàn về việc sau này Minh Giáo, Thiếu Lâm, Võ Đương, Nga Mi các phái qui thuận rồi Cái Bang sẽ hưng thịnh uy phong ra sao. Xem ra dã tâm của Sử Hỏa Long không to lớn như của Trần Hữu Lượng, chỉ mong Cái Bang độc bá giang hồ, xưng hùng võ lâm cũng đã thỏa nguyện lắm rồi, chứ không nghĩ tới chuyện chiếm được giang sơn lên ngôi hoàng đế, trong lời ăn tiếng nói dùng những chữ thật là nham nhở thô tục. Chàng nghe một hồi cảm thấy chán ghét, nghĩ thầm: ?Chắc là nghĩa phụ và Chỉ Nhược bị giam nơi đây, ta đến cứu họ ra trước đã, rồi sau đó sẽ trừng trị tên ăn mày khoác lác, vô liêm sỉ này một trận?.

Chàng nhún một cái, nhẹ nhàng nhảy lên một cây cao, nhìn chung quanh bốn phía, thấy dưới một cái lầu cao có mười tên đệ tử Cái Bang tay cầm binh khí, đi qua đi lại tuần phòng, xem ra đó là chỗ giam giữ Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược.

Chàng tuột xuống khỏi cây, đi đến bên cái lầu, náu mình sau một tòa giả sơn, đợi hai tên đệ tử Cái Bang đi tuần qua rồi liền chạy ngay đến nhảy vọt lên. Trên lầu đèn đuốc sáng trưng, chàng bèn hụp xống bên ngoài cửa sổ, lắng tai nghe động tĩnh bên trong. Nghe một hồi thấy bên trong hoàn toàn yên tĩnh, chàng lấy làm lạ: ?Sao bên trong chẳng có một ai là sao? Không lẽ cao thủ nằm phục bên trong có thể nhịn hơi lâu đến thế??. Lại một lúc nữa, vẫn không nghe thấy tiếng hô hấp, Trương Vô Kỵ dựa mắt theo kẽ hở nhìn vào trong, thấy trên bàn một đôi nến lớn cháy đã hơn nửa nhưng phòng hoàn toàn không có bóng người.

Ở trên lầu có cả thảy ba phòng, xem ra phòng phía đông không có ai, chàng liền đến phòng phía tây thăm dò. Trong phòng cũng đầy đèn đuốc, trên bàn còn bát chén ngỗng ngang, phải đến bảy tám người ăn, trong chén rượu cạn, đồ ăn thừa vẫn còn, nhưng không có ai, dường như mới ăn uống xong rồi ra khỏi phòng chưa lâu. Phòng ở giữa tối om không đèn đuốc. Chàng nhẹ nhẹ đẩy cửa nhưng bên trong có cài then, liền thì thầm gọi:

- Nghĩa phụ ở trong này phải không?

Tuy nhiên không có tiếng trả lời. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: ?Xem chừng nghĩa phụ không có ở đây, nhưng sao người của Cái Bang canh gác nghiêm mật là thế nào? Chẳng lẽ họ cố ý lấy thực làm hư, lấy hư làm thực chẳng??.

Chàng bỗng ngửi thấy mùi máu tanh từ trong phòng tỏa ra, trong lòng kinh hãi, tay trái giữ cửa, hơi đẩy nội lực, nghe cách một tiếng nhỏ, chiếc then cửa đã gãy đôi. Chàng lập tức lên vào trong phòng, bắt ngay lấy hai miếng then gỗ để khỏi rơi xuống phát xuất ra tiếng động.

Chàng mới bước vào được một bước, chân đã vấp phải vật gì mềm mềm dường như thân người vội cúi xuống mò thử quả nhiên là một cái xác chết. Người đó đã tắt hơi từ lâu nhưng mặt vẫn còn hơi ấm hiển nhiên chết chưa lâu. Chàng mò thử người này thấy đầu nhỏ, mặt thỏ không phải Tạ Tốn nên cũng yên lòng. Chàng tiến thêm một bước nữa lại đụng phải hai cái xác người khác,

bền giờ tay chọc một lỗ nhỏ ở vách phía tây, ánh nến từ bên phòng bên chiếu qua. Chỉ thấy dưới sàn nằm la liệt những xác người toàn là đệ tử Cái Bang, đều bị nội thương rất nặng. Chàng nhắc một cái xác lên xem, cởi áo ra thấy trên ngực vẫn còn dấu quyền đánh vào, gân cốt đứt hết, quyền lực thật là uy mãnh.

Trương Vô Kỵ mừng lắm: ?Thì ra nghĩa phụ đại triển thân uy, đánh chết hết bọn người canh gác rồi bỏ đi?. Chàng xem xét trong phòng, quả nhiên nơi góc ông dùng vật gì nhọn sắc khắc một hình lửa bốc cháy, chính là ký hiệu của Minh Giáo. Chốt cửa sổ cũng gãy lia, cánh cửa chỉ khép hờ, liền nghĩ ra: ?Đúng rồi, hồi nãy ta có thấy một bóng người chắc là nghĩa phụ thoát thân chạy ra, nhưng không biết vì sao bọn Cái Bang lại bắt được ông? Chắc là bởi vì ông không nhìn thấy nên khó mà đề phòng gian kế của Cái Bang. Nếu chúng không dùng thuốc mê thì cũng dùng những loại dây chằng, câu liêm, lưới cá chi đó để trói ông lại?.

Trương Vô Kỵ mừng không để đâu cho hết, chạy ra ngoài phòng, nép mình vào bên cạnh cánh cửa nhìn xuống phía dưới, thấy bọn đệ tử Cái Bang vẫn qua lại tuần phòng, hoàn toàn không biết tí gì về biến cố ở lầu trên, nghĩ thầm: ?Nghĩa phụ đi khỏi chưa lâu mình phải đuổi theo ông ta rồi hai cha con quay lại đánh chúng một trận long trời lở đất cho bọn ăn mày biết tay Minh Giáo?.

Chàng nghĩ bụng như thế, hào khí nổi lên bùng bùng, nhớ lại hồi nãy thấy bóng đen đó chạy về hướng tây nên nhảy xuống, chân điểm vào một cây cao, vọt ra ngoài tường, đề khí nhắm hướng tây chạy cho nhanh.

Chàng cứ theo đường cái chạy được vài dặm, đến một ngã rẽ, nhìn quanh quất quả thấy đằng sau một tảng đá có vẽ dấu hiệu ngọn lửa chỉ về hướng một đường nhỏ ở phía tây nam. Trương Vô Kỵ mừng lắm, nghĩ thầm hành tung của nghĩa phụ đã rõ ràng chắc chẳng mấy chốc sẽ gặp lại. Những ám hiệu liên lạc của Minh Giáo chàng đã được Dương Tiêu chỉ dẫn tường tận, lại thấy dấu hiệu hình ngọn lửa này tuy chỉ mấy nét nguệch ngoạc, nhưng nét nào nét nấy kinh lực mạnh mẽ, già dặn nếu không phải là người văn võ toàn tài như Tạ Tốn, trong Minh Giáo quả không một ai có thể làm được.

Lúc này chàng không còn hoài nghi gì nữa cứ theo con đường nhỏ mà đuổi theo, tới tận Sa Hà Dịch[1] thì trời đã mờ mờ sáng. Chàng bèn ghé quán mua mấy chiếc bánh bao ăn qua quýt cho đỡ đói, rồi lại theo hướng tây đuổi tiếp đến Bồng Tử Trấn. Chàng lại thấy ở góc đường dưới chân tường có vẽ một ngọn lửa khác chỉ về một từ đường đồ nát. Chàng mừng thầm, chắc hẳn nghĩa phụ ẩn thân nơi đây nên chạy đến bên cửa, nghe thấy tiếng lao xao, trong sảnh có một đám vô công rồi nghề đang đánh bạc, thì ra đây là một sòng bài.

Tên đầu nậu đám bạc thấy Trương Vô Kỵ ăn mặc sang trọng, tưởng là một đại hào khách tới chơi, vội vàng cười hề hề chạy ra đón vào, hỏi:

- Mời công tử gia lại đồ vài bàn, ngài đang vận may, thể nào cũng vợ sạch cả làng.

Y quay lại nói với đám con bạc:

- Mau nhường công tử làm cái, các người đem tiền ra đặt cho to để công tử ôm về phủ.

Trương Vô Kỵ hơi nhíu mày, thấy đám con bạc không người nào thuộc giới giang hồ, lớn tiếng gọi:

- Nghĩa phụ! nghĩa phụ! Lão nhân gia có ở đây không?

Đợi một lát không nghe tiếng trả lời, chàng lại kêu thêm lần nữa. Một tên vô lại thấy chàng không phải đến để đánh bạc mà chỉ đến kêu réo om xòm làm náo loạn cả lên, liền đáp lời:

- Này con ơi! Bỏ mày ở đây, mau mau lại đây đỡ vài bàn đi nào.

Bọn du thủ du thực liền cười ầm cả lên. Trương Vô Kỵ hỏi tên chủ sòng:

- Người có thấy một đại gia tóc vàng, thân thể cao to, hai mắt mù tới đây không?

Tên chủ sòng thấy chàng không đến để vui cuộc đỏ đen mà chỉ cốt tìm người, trong bụng thất vọng, cười nói:

- Chuyện khéo ngược đời, có ai mắt mù mà lại đến đây đánh bạc bao giờ? Chắc thằng mù đó cũng khùng khùng nữa phải không?

Trương Vô Kỵ đi kiếm nghĩa phụ chẳng thấy đâu, trong bụng đã bực lại nghe tên chủ sòng và tên vô lại ăn nói hỗn hào, làm nhục cả đến nghĩa phụ mình, liền tiến lên vung hai tay ra, chộp cổ cả tên chủ sòng lẫn tên du côn kia, hẩy một cái ném cả hai đứa lên trên mái nhà. Hai gã đó tuy chưa bị thương nhưng sợ đến kêu oai oái như heo bị chọc tiết. Trương Vô Kỵ đẩy dạt bọn đánh bạc ra, cầm lấy hai đỉnh bạc trên bàn nói:

- Công tử gia thu tiền về phủ đây.

Chàng bỏ vào bọc, hung hăng đi ra khỏi từ đường, bọn vô lại sợ đến mất hết hồn vía, chẳng đứa nào dám đuổi theo.

Chàng tiếp tục đi về hướng tây, không lâu lại gặp một dấu hiệu ngọn lửa nữa. Đến chiều hôm đó chàng đến Phong Nhuận, là một thành phố lớn của Kỳ Bắc, theo ký hiệu đã chỉ tìm đến một khu nhà tường quét vôi, cửa sơn đen. Căn nhà đó chiếc khoen đồng ngoài cửa sáng loáng, bên trong hoa mai sắp nở, chủ nhân hẳn là người u nhã thanh khiết. Chàng cầm chiếc vòng đồng, lắc nhẹ ba tiếng. Chẳng bao lâu có tiếng chân người sột soạt, nghe kệt một tiếng, mũi người thấy một mùi thơm nồng, một con a hoàn mặc quần áo màu hồng, bên ngoài khoác áo lông ngắn ra mở cửa. Con bé nhoèn miệng cười nói:

- Gớm sao công tử gia lâu quá không đến chơi, thư thư nhớ công tử quá, xin mời công tử vào uống trà.

Nói xong con a hoàn lại cười mủm mỉm, nháy mắt một cái. Trương Vô Kỵ bàng hoàng, thật không hiểu ra sao, hỏi lại:

- Người biết ta chẳng? Tỉ tỉ người là ai mới được chứ?

Đứa tớ gái lại cười:

- Công tử biết thừa rồi còn giả vờ, thôi vào mau đi, để cho thư thư tôi khỏi thêm khắc khoải.

Nói rồi đưa tay nắm tay Vô Kỵ, dẫn vào trong. Trương Vô Kỵ lấy làm lạ:

- Sao con bé này vừa gặp mình mà làm như quen từ lâu?

Nhưng chàng nghĩ ngay: ?À, đúng rồi, chắc là Chỉ Nhược ở nơi đây, biết mình hôm nay thế nào cũng theo ký hiệu tìm đến nên sai con a hoàn này ngày đêm canh cửa. Ôi, lâu nay không gặp, Chỉ Nhược bụng dạ khắc khoải nhớ mình là phải rồi?.

Chàng trong lòng thấy ấm lại, liền đi theo đứa hầu gái, đi hết một con đường trải đá trứng ngỗng, qua một cái viện tới một sương phòng. Một con anh vũ treo trên hiên quang quác cất tiếng:

- Tình ca ca đến rồi! Tỉ tỉ! Tình ca ca đến rồi!

Trương Vô Kỵ mặt đỏ bừng, nghĩ thầm: ?Đến cả con vẹt cũng còn biết mình nữa?.

Trong phòng ghé ngồi đều bọc gấm, trên bàn để một lư hương, lửa cháy bùng bùng, ấm áp chẳng khác gì mùa xuân. Con tiểu hoàn quay mình đi ra, trong chốc lát bung một mâm đồ đầy trái cây cùng các món điểm tâm đủ màu, lại thêm một bình trà xanh. Đứa tớ gái nhẹ nhàng rót một ly trà đưa cho Vô Kỵ nhưng lại tiện thể véo ngay cổ tay chàng một cái. Trương Vô Kỵ hơi nhú mày, nghĩ thầm: ?Sao con tiểu a đầu này lại sỗ sàng đến thế??. Thế nhưng chàng nề mặt Chu Chỉ Nhược nên không tiện trách cứ nó, liền hỏi:

- Tạ lão gia thế nào? Chu cô nương ở đâu?

Con hầu gái cười đồng đánh:

- Công tử hỏi Tạ lão gia làm gì? Chẳng lẽ ghen hay sao? Tỉ tỉ tôi đến ngay bây giờ đây, việc gì công tử phải bồn chồn đến thế. Gớm! Công tử thật là bạc bẽo, đến nhà chúng tôi mà trong lòng vẫn còn khắc khoải Chu cô nương, Vương cô nương nào đâu!

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, nói:

- Sao người cứ nói lằng nói nhăng, không đâu vào đâu cả?

Con a hoàn bĩu môi cười lại quay ra. Một lúc sau, nghe thấy tiếng vòng đeo leng keng, rèm vén lên, con tớ gái đỡ một cô gái độ chừng hăm một, hăm hai, uyển chuyển đi vào. Cô gái mặt mũi trắng trẻo, lông mày cong vút, cũng khá xinh xắn, bên mép phải có điểm thêm một nốt ruồi duyên, mắt lóng lánh đưa

tình, chưa nói mà mắt đã hàm một nụ cười[2]. Trương Vô Kỵ ngửi thấy mùi hương nồng xông lên mũi, trong lòng cảm thấy lâng lâng. Thiếu nữ đó hỏi:

- Tướng công quý tính là gì? Hôm nay có thì giờ rảnh rỗi ghé thăm, tiểu nữ thật là vinh hạnh.

Cô gái vừa nói vừa giơ tay vịn vào vai chàng. Trương Vô Kỵ mặt đỏ bừng, vội vàng tránh qua nói:

- Tôi họ Trương. Có một vị Tà lão gia và một cô nương họ Chu, hiện nay có ở đây không?

Cô gái kia cười:

- Đây là Lê Hương Viện, nếu công tử muốn tìm Chu Tiêm Tiêm[3], xin mời đến Bích Đào Cư. Tướng công bị con bé kia làm cho mê mẩn mắt hồn, đến Lê Hương Viện mà lại hỏi Chu Tiêm Tiêm? Hi hi!

Trương Vô Kỵ chợt hiểu ra, thì ra nơi đây chính là một kỹ viện, vội nói:

- Xin lỗi nhé.

Chàng liền quay mình đi ra. Con tiểu hoàn chạy theo, kêu lên:

- Công tử gia, thư thư chúng tôi có gì kém Chu Tiêm Tiêm đâu nào? Sao công tử không nán lại một chút?

Trương Vô Kỵ hấp tấp xua tay, thò tay vào bọc lấy ra một đĩnh bạc mới cướp ở sòng bạc ném xuống đất, phi thân chạy ra khỏi cửa. Qua một lần lồi thoi như thế, tâm thần chàng không bình tĩnh lại được, trời lại sắp tối, ban đêm e sẽ không nhìn ra dấu hiệu ngọn lửa chỉ đường nên Vô Kỵ bèn tìm một khách điểm nghỉ ngơi. Chàng trong bụng hoang mang: ?Nghĩa phụ sao lại đi vào nơi đánh bạc? Rồi lại tới kỹ viện? Hai chuyện đó lão nhân gia có ý muốn nói gì??. Chàng ngủ đến nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy: ?Nghĩa phụ hai mắt đã mù sao trên đường lại có thể để nhiều dấu hiệu đến thế? Hay là có Chỉ Nhược ở bên cạnh chỉ dẫn? Hay là kẻ địch cố ý giả mạo ký hiệu của bản giáo để trêu ghẹo mình chăng? Để dẫn mình vào nơi đã mai phục? Hừ, dù cho có đằm rông hang hổ, tốt xấu thế nào ta cũng xông vào một phen?.

Sáng hôm sau trở dậy, chàng lại tìm ra ký hiệu ngọn lửa ở ngoài thành Phong Nhuận, vẫn chỉ về hướng tây. Quá trưa chàng đến Ngọc Điền, thấy dấu hiệu chỉ vào một nhà giàu có, trước nhà treo đèn kết hoa, trên các đèn lồng có viết ?Chi Tử Vu Qui? bằng mực son, trong nhà trống chiêng rầm rĩ, khách khứa đầy sân, chính là đang lúc làm đám cưới, xem ra con gái nhà ai đi lấy chồng. Trương Vô Kỵ lần này dè dặt hơn, không dám xông vào hỏi Tà Tôn chỉ lẫn lộn trong đám khách khứa nghe ngóng tình hình, thấy không có gì lạ liền lên ra đi tìm ký hiệu, quả nhiên kiếm thấy nơi một gốc cây to.

Dấu hiệu lại dẫn chàng đi từ Ngọc Điền đến Tam Hà, rồi queo qua hướng nam đến mãi tận Hương Hà. Đến lúc này chàng đã nghĩ đến việc người của Cái

Bang có thể đã biết được tung tích của chàng nên dùng kế Điều Hồ Ly Sơn dụ cho chàng đi thật xa để ra tay làm trò ma mãnh âm độc. Mặc dù nóng ruột nhưng chàng vẫn không dám bỏ qua không đuổi theo ký hiệu, ngại rằng biết đâu của Tạ Tôn và Chu Chỉ Nhược để lại thật thì sao?? Nếu quả thực hai người đang bị một kẻ địch thật lợi hại truy kích, trong lúc chạy trốn, cố ý để lại dấu hiệu mong mình đến kịp cứu viện, vậy mà mình tự cho rằng thông minh, quay trở lại Lô Long, nếu như nghĩa phụ và Chỉ Nhược vì thế mà bị nạn, thì biết tính sao? Việc đã đến nước này, chỉ còn việc phải đuổi theo ký hiệu ngọn lửa, đuổi cho tới cùng mới thôi?

Chàng từ Hương Hà chạy qua Bảo Thành, rồi quay về Đại Bạch Trang thì đã đi về hướng đông nam, đến Ninh Hà thì dấu hiệu ngọn lửa biến mất không còn thấy đâu nữa. Chàng ở Ninh Hà tra xét kỹ càng, không có gì khác lạ, nghĩ thầm: Quả nhiên người của Cái Bang cố ý dẫn dụ ta tới đây, khiến cho mình chạy mất mấy ngày công toi?.

Chàng bèn mua một con ngựa cưỡi quay về Lô Long, đến tiệm quần áo mua một chiếc trường bào màu trắng, mượn bút son, vẽ lên một ngọn lửa đang bốc cháy thật lớn, quyết ý đường đường chính chính dùng thân phận giáo chủ Minh Giáo xông vào tổng đàn Cái Bang gây sự.

Chàng thay áo, hùng hùng hổ hổ đi đến trước căn nhà của gã tài chủ, thấy hai cánh cửa sơn đỏ thật lớn đóng kín mít, những chiếc đinh đồng sáng bóng to bằng miệng chén đóng trên cửa. Chàng đẩy tay ra nghe bình một tiếng, hai cánh cửa bay vọt vào trong viện, nghe loảng xoảng loảng xoảng liên tiếp, đã đập vỡ tan hai chiếc bồn nuôi cá vàng.

Mấy hôm nay chàng lo cho nghĩa phụ và Chu Chỉ Nhược, lại bị người ta liên tiếp đùa rỡ, chạy đôn chạy đáo một vòng thật lớn ở Ký Bắc, trong bụng vừa giận dữ, vừa uất ức không có chỗ nào phát tiết, bây giờ trở về tổng đàn Cái Bang nhất định phải làm tan hoang một trận. Chàng phá vỡ cái cửa rồi, hung hăng đi vào, sửa giọng quát lớn:

- Người của Cái Bang nghe đây, mau gọi Sử Hỏa Long ra gặp ta.

Trong viện có độ mươi tên đệ tử bốn năm tuổi, thấy hai chiếc cánh cửa bay tới đã hoảng hồn, lại thấy một thanh niên áo trắng xông vào, lập tức bảy tám đứa liền kêu gào ồm tỏi, hò hét xông ra chặn lại:

- Ai đó? Muốn gì đây?

Trương Vô Kỵ hai tay vung ra, lập tức có bảy tám tiếng bình bình, những đệ tử Cái Bang đã bị hất văng đi, đụng vào một chiếc cửa vỡ tan tành. Chàng đi qua đại sảnh, đánh ra một chưởng lại vỡ tan cửa chính, thấy trong sảnh bày một bàn tiệc, Sử Hỏa Long ngồi ngay chính giữa. Một bày thủ lĩnh Cái Bang nghe thấy có tiếng huyên náo ở bên ngoài, liền sai người ra xem xét. Thế nhưng Trương Vô Kỵ tiến vào quá nhanh, gã đệ tử bảy tuổi hấp tấp đi ra, vừa đến giữa đường bị chàng chop ngay ngực ném ngay về phía Sử Hỏa Long.

Gã chủ nhân hình dáng trông như tài chủ ngồi ở bên dưới, thấy gã đệ tử bảy túi bay tới, liền giơ tay ôm lấy. Y vừa chộp được bỗng thấy một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải ập vào, vội vàng xuống tấn Thiên Cân Trụ, nào ngờ lịch bạch thoái lui đến bảy tám bước, lưng đụng vào một cái cột lúc ấy mới gượng lại được. Y vội buông tên đệ tử bảy túi rơi phịch xuống đất, thở hồng hộc, người mất hết hơi sức xum luôn xuống chân cột. Người trong Cái Bang nhìn thấy thế ai nấy đều kinh hãi.

Ngay lúc đó, Trương Vô Kỵ?Ồ? lên một tiếng, vừa mừng vừa ngạc nhiên, thấy ngồi bên trái chiếc bàn là một thiếu nữ, chẳng ai xa lạ chính là Chu Chỉ Nhược, ngồi bên cạnh nàng là Tổng Thanh Thu. Chu Chỉ Nhược mừng rỡ kêu lên một tiếng:

- Vô Kỵ ca ca!

Nàng liền đứng dậy nhưng lão đảo ngã phịch xuống đất. Trương Vô Kỵ kinh hãi, vội tiến lên cúi xuống đỡ nàng lên. Chàng chưa kịp chưa đứng thẳng người đã nghe bốp một cái, lại bịch một tiếng sau lưng, đã bị Tổng Thanh Thu đánh trúng một chưởng, thêm một đệ tử Cái Bang đâm cho một cái.

Lúc này Cửu Dương thần công của Trương Vô Kỵ đã vận lên khắp người, một quyền một chưởng đó đánh vào lưng, chưởng lực quyền lực đều bị tiêu tan. Chàng bế Chu Chỉ Nhược lên, nhảy vọt trở lại đằng sau hỏi:

- Nghĩa phụ đâu?

Chu Chỉ Nhược ấp úng:

- Em... em...

Trương Vô Kỵ hỏi thêm lần nữa:

- Lão nhân gia có sao không?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Em bị bọn chúng điểm trúng huyết đạo...

Trương Vô Kỵ chỉ quan tâm đến Tạ Tôn, vẫn hỏi tiếp:

- Nghĩa phụ ra sao?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Cũng không biết nữa, em bị họ bắt tới đây, từ đó đến nay chẳng biết nghĩa phụ ra sao.

Trương Vô Kỵ giơ tay xoa bóp mấy chỗ khớp xương ở chân nàng, rồi để xuống đất. Nào ngờ thủ pháp điểm huyết trên người Chu Chỉ Nhược thật là lạ lùng, mấy cái xoa bóp của Trương Vô Kỵ không hiệu quả. Hai chân nàng tuy đã đặt trên mặt đất nhưng không sao đứng lên được, đầu gối khuyu xuống, ngồi bệt xuống đất.

Người trong Cái Bang lục tục đứng lên, chạy ra ngoài bậc thềm. Sử Hỏa Long vòng tay hỏi:

- Các hạ có phải là Trương giáo chủ của Minh Giáo chẳng?

Trương Vô Kỵ nghĩ y là thân phận bang chủ một bang, không thể để mất phép tắc, liền ôm quyền đáp lễ nói:

- Không dám, tại hạ mạo muội xông vào tông ðà của quý bang, xin Sử bang chủ tha cho tội vô lễ.

Sử Hỏa Long nói:

- Trương giáo chủ mấy năm nay danh chấn giang hồ, tại hạ như sấm... cái gì gì vang bên tai, hôm nay ðược thấy thân thủ của lão huynh, quả nhiên thật là lợi hại, ha ha, bội phục, bội phục.

Trương Vô Kỵ ðáp:

- Tại hạ ðến quả lỗ mãng, chỉ làm trò cười cho Sử bang chủ. Nghĩa phụ tại hạ Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn có ở ðây không? Xin ðưa lão nhân gia ra cho gặp mặt.

Sử Hỏa Long mặt hơi ðỏ lên, nhưng lại lên tiếng cười ha hả ngay ðược nói:

- Trương giáo chủ tuổi tuy còn trẻ mà sao ăn nói ðã ngoa ngoắt ðến thế. Chúng tôi có lòng tốt, mời Tạ Sư Vương ðến... ðến à à... uống chén rượu, ngờ ðâu Tạ Sư Vương ra ði không một lời từ giã, còn ra tay ðánh chết tám tên ðệ tử bản bang, con bà nó, cái món nợ ðó giờ tính sao ðây? Xin Trương giáo chủ thanh toán giùm.

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, nghĩ thầm: ?Tám tên ðệ tử Cái Bang quả nhiên bị nghĩa phụ ta dùng trọng thủ ðấm chết. Xem ra lão nhân gia quả không có nơi ðây nhưng không biết ði ðâu??. Chàng bèn nói:

- Thế còn vị Chu cô nương này thì sao? Sao quý bang lại bắt giữ cô ta ở ðây là thế nào?

Sử Hỏa Long áp ứng:

- Cái ðó... cái ðó...

Trần Hữu Lượng liền xen vào:

- Người ta bảo Trương Vô Kỵ của Minh Giáo võ công tuy cao siêu nhưng là một tên tiểu ma ðầu ngang ngược chỉ giỏi tài vừa ðánh trống vừa ăn cướp... ha ha...

Trương Vô Kỵ sầm mặt xuống hỏi:

- Cái gì?

Trần Hữu Lượng ðáp:

- Hôm nay mới gặp, hà hà, quả thật là cây có bóng, người có danh, đúng thật không sai chút nào.

Trương Vô Kỵ hỏi lại:

- Ta ngang ngược vừa đánh trống vừa ăn cướp ở chỗ nào?

Trần Hữu Lượng nói:

- Vị Chu cô nương này là chương môn phái Nga Mi, một nhân vật thủ não của danh môn chính phái, có liên can gì đến bọn bång môn tả đạo các người đâu? Còn Tống Thanh Thư huynh đệ đây là nhân tài đời sau của phái Võ Đang, cùng Chu cô nương trai tài gái sắc, quả thật môn đương hộ đối, như ngọc có đôi, xứng duyên vừa lứa. Hai người cùng nhau đi qua đây, Cái Bang mời làm khách đến uống chung chén rượu, có gì mà giáo chủ Minh Giáo phải can thiệp vào? Tức cười ời là tức cười!

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nếu quả Chu cô nương là khách của các người, sao bọn chúng bay lại phải điếm huyết cô ta?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Chu cô nương vốn dĩ đang vui vẻ ngồi đây ăn uống, nói chuyện thoải mái, ai bảo là cô ta bị điếm huyết? Cái Bang và phái Nga Mi uyên nguyên rất sâu xa, đời đời giao hảo. Quách nữ hiệp tổ sư sáng phái của phái Nga Mi chính là con gái của Hoàng bang chủ tậ bang đời trước, Gia Luật bang chủ lại là anh rể của Quách nữ hiệp. Trong võ lâm trừ bọn trẻ con miệng còn hôi sữa vô tri có ai mà không biết chuyện đó. Làm sao Cái Bang chúng ta lại dám đắc tội với người chương môn phái Nga Mi? Trương giáo chủ bạ đâu nói đó chẳng khiến anh hùng thiên hạ chê cười cho sao?

Trương Vô Kỵ cười khẩy đáp:

- Nói như thế chắc là Chu cô nương tự mình điếm huyết mình phải không?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Cái đó chưa hẳn thế. Ở đây ai ai cũng đều nhìn thấy, Trương giáo chủ nhảy tới, toan giở trò phi lễ ôm luôn Chu cô nương. Chu cô nương dẫy dựa không chịu, tôn giá liền thuận tay điếm huyết cô ta. Trương giáo chủ, vẫn biết là anh hùng khó qua khỏi cửa mỹ nhân, cái tính hiếu sắc ai mà chẳng có, nhưng ngay chôn đại diện đông người, trăm mắt đổ dồn vào, vậy mà Trương giáo chủ có hành vi gheo nguyệt trên hoa như thế, chẳng quá ư mất thân phận hay sao?

Mồm miệng Trương Vô Kỵ vốn không sao bì được với Trần Hữu Lượng, bị y nói ngang nói ngược như thế, tuy tức lắm nhưng không sao giải bày được, mặt xanh xám, quát lên:

- Nói như thế, chúng bay không chịu cho ta hay nghĩa phụ ta ở đâu, phải không?

Trần Hữu Lượng lớn tiếng đáp:

- Trương giáo chủ, Quang Minh sứ giả Dương Tiêu của quý giáo năm xưa gian sát Kỷ Hiểu Phù nữ hiệp của phái Nga Mi, võ lâm đồng đạo trong thiên hạ không ai là không căm hờn mắng nhiếc. Nếu người tự thị võ công cao cường, lại giở trò đê tiện đó ra thì ắt không thoát khỏi công đạo đâu.

Trương Vô Kỵ quay lại nói với Chu Chỉ Nhược:

- Chỉ Nhược, em nói lên tại sao bọn họ bắt cóc em tới đây xem nào?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Em... em... em...

Nàng liên tiếp áp úng ba tiếng?em? đột nhiên thân hình lão đảo, hôn mê bất tỉnh. Bọn ăn mày lập tức kêu la rầm rĩ:

- Minh Giáo ma đầu giết người rồi!

- Trương Vô Kỵ bức gian không được, giết chết chương môn phái Nga Mi!

- Giết chết đâm tặc Trương Vô Kỵ để trừ hại cho thiên hạ!

Trương Vô Kỵ giận lắm, lập tức xông tới chỗ Sử Hòa Long, nghĩ thầm: ?Bắt giặc phải bắt đầu đằng trước, chỉ cần bắt được gã họ Sử là mọi việc sẽ xong, ép bọn chúng phải nói cho ra tung tích nghĩa phụ?.

Chương Bồng long đầu và Cháp Pháp trưởng lão lập tức tiến ra chặn lại. Chương Bồng long đầu múa cây thiết bổng còn Cháp Pháp trưởng lão thì tay phải cầm cương câu, tay trái cầm thiết quai, hai người ba món binh khí, cùng vây đánh. Trương Vô Kỵ hú lên một tiếng thánh thót, sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, leng keng hai tiếng, cương câu trong tay Cháp Pháp trưởng lão liền gạt ngay gậy sắt của Chương Bồng long đầu ra, còn đòn quai của y thì đâm luôn vào sườn đồng bọn.

Truyền Công trưởng lão đứng bên cạnh cũng giơ kiếm đâm tới, kêu lên:

- Tên tiểu tử này võ công quái dị lắm, các anh em phải cẩn thận.

Soẹt soẹt soẹt ba kiếm liên, khí thế vùn vụt như cầu vồng, liên tiếp đâm vào bụng và ngực Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ thấy y chiêu số ác hiểm, kêu lên:

- Hảo kiếm pháp!

Chàng nghiêng người né tránh, ngón tay trở bên trái đâm vào đùi y. Kiếm của Truyền Công trưởng lão lập tức cuộn về, mũi kiếm chém luôn vào ngón tay Trương Vô Kỵ. Chiêu đó biến đổi thật nhanh, mũi kiếm không sai một ly nào, chỉ một chiêu đó cũng đã ít thấy trong võ lâm. Trương Vô Kỵ trong bụng khen thầm: ?Cái Bang danh dương giang hồ hàng trăm năm qua không suy sụp, trong bang ngọa hổ tàng long thật không thiếu nhân tài?.

Hôm trước nơi miếu Di Lạc chàng đã thấy Huyền Minh nhị lão đấu với các cao thủ trong bang, chỉ vì còn đang ẩn mình trên cây không dám lộ đầu ra nên

chưa nhìn được kỹ càng, lúc này chính chàng giao đấu với họ mới biết Truyền Công, Chấp Pháp trưởng lão quả là cao thủ bậc nhất trên đời. Chương Bồng long đầu hỏa hầu có kém hơn nhưng cũng chỉ sút chút đỉnh mà thôi.

Chỉ trong giây lát, Cái Bang tam lão đã trao đổi với Trương Vô Kỵ hơn hai chục chiêu. Trần Hữu Lượng đột nhiên cao giọng nói:

- Bày Sát Cầu Trận.

Bọn ăn mày liền lớn tiếng reo hò, ánh đao sáng lòa như tuyết, hai mươi một cao thủ trong Cái Bang tay cầm loan đao, vây Trương Vô Kỵ vào giữa. Hai mươi một người đó kẻ thì hát khúc Liên Hoa Lạc, đưa rên rĩ kêu than, có người lại gơ tay đâm ngực khóc lóc, hoặc cao giọng van xin:

- Lạy ông lạy bà cho con xin chút cơm thừa canh cặn!

Trương Vô Kỵ lúc đầu ngạc nhiên nhưng hiểu ngay, những hành động kêu la quái lạ kia chẳng qua chỉ để ưu loạn tâm thần kẻ địch. Chỉ thấy quần cái tuy cước bộ lung tung hỗn tạp nhưng tiến thoái tránh né đều có phép tắc chặt chẽ.

Truyền Công trưởng lão quát lên:

- Hãy khoan!

Ông ta lùi lại hai bước, kiếm để ngang trên ngực, Chấp Pháp trưởng lão và Chương Bồng long đầu cũng nhảy ra ngoài. Thế nhưng những người ăn mày đang dàn thành Sát Cầu Trận vẫn tiếp tục chạy qua chạy lại không ngừng lại. Truyền Công trưởng lão kêu lên:

- Trương giáo chủ, bọn ta lấy đông đánh ít, quả thực không phải. Thế nhưng trong Cái Bang không ai có thể là địch thủ của các hạ. Trừ gian sát tặc không thể khăng khăng giữ lấy qui củ một đánh một của võ lâm.

Trương Vô Kỵ nhếch một nụ cười khinh thị:

- Nói hay lắm, nói hay lắm!

Truyền Công trưởng lão lại tiếp:

- Bọn ta trong tay ai cũng có binh khí, nếu như Trương giáo chủ chỉ đánh tay không thì quả là Cái Bang có tiện nghi quá nhiều. Trương giáo chủ muốn dùng loại binh khí gì, cứ việc sai bảo, bọn ta ắt sẽ tuân hành đưa lên.